

ЛІТЕРАТУРА

1. Про забезпечення права на справедливий суд : Закон України від 12 лютого 2015 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/192-19/paran834#n834>.
2. Система оцінювання роботи суду : стандарти показники, критерії та методи (СОПС) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://rsu.court.gov.ua/userfiles/file/DSA/RSU_site/2015/risennya2802042015.pdf.
3. Москвич Л. М. Ефективність судової системи : концептуальні засади. Монографія / Л. М. Москвич. – Х. : ФІНН, 2011. – 372 с.
4. Проблеми забезпечення ефективності діяльності органів кримінального переслідування в Україні : монографія / Кол. Авторів : за заг. ред. В. І. Борисова, В. С. Зеленецького. – Х. : Право, 2008. – 400 с.
5. Бринцев В. Д. Стандарти правової держави : втілення у національну модель організаційного забезпечення судової системи / В. Бринцев. – Х. : Право, 2010. – 464 с.
6. Albers P. New Developments in Court Quality System and Court Performance Policies / P. Albers. – Huntington – Strasburg : CEPEJ, 2011. – 35 p.
7. Resolution Res (2002)12 establishing the European Commission for the efficiency of justice (CEPEJ)(Adopted by the Committee of Ministers on 18 September 2002at the 808th meeting of the Ministers' Deputies) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?Ref=Res\(2002\)12Sector=secCMLanguage=lanEnglishVer=originalBackColorInternet=9999CCBackColorIntranet=FFBB55BackColorLogged=FFAC75](https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?Ref=Res(2002)12Sector=secCMLanguage=lanEnglishVer=originalBackColorInternet=9999CCBackColorIntranet=FFBB55BackColorLogged=FFAC75)
8. Міжнародні стандарти у сфері судочинства. – К. : Істина, 2010. – 488 с.
9. CEPEJ. Report on European judicial systems (Edition 2014) : efficiency and quality of justice [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.coe.int/t/dghl/cooperation/cepej/evaluation/2014/Rapport_e.
10. Johnsen T. The European Commission For The Efficiency of Justice (CEPEJ). Reforming European Justice System / T. Johnsen // International Journal For Court Administration. – December, 2012. – P. 3–12.

УДК 341.61(477)

ЗАСОБИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ ЗБРОЙНОГО КОНФЛІКТУ НА СХОДІ УКРАЇНИ

**Сировий О.В.,
к.ю.н., доцент**

Запорізький національний технічний університет

**Чураєва А.С.,
дійсний член**

Енергодарська мала академія наук учнівської молоді

У статті розглянуто поняття та види збройних конфліктів і висловлено власне бачення щодо виду збройного конфлікту на сході України. Досліджено засоби врегулювання конфліктів у сучасному міжнародному праві та визначено основні засоби, що використовуються для врегулювання конфлікту на сході України. Вироблено пропозиції щодо можливого розширення засобів врегулювання конфлікту на сході України.

Ключові слова: збройний конфлікт, схід України, бойові дії, Мінські перемовини, міжнародні засоби врегулювання, ООН, ОБСЄ.

Сыровой А.В., Чураева А.С. / СРЕДСТВА МЕЖДУНАРОДНО-ПРАВОВОГО УРЕГУЛИРОВАНИЯ ВООРУЖЕННОГО КОНФЛИКТА НА ВОСТОКЕ УКРАИНЫ / Институт управления и права Запорожского национального технического университета; Энергодарская малая академия наук ученической молодежи, Украина

В статье рассмотрены понятия и виды вооруженных конфликтов, и подано собственное видение касательно вида вооруженного конфликта на востоке Украины. Исследованы средства урегулирования конфликтов в современном международном праве, и определены основные используемые средства урегулирования конфликта на востоке Украины. Выработаны предложения о возможном расширении средств урегулирования конфликта на востоке Украины.

Ключевые слова: вооруженный конфликт, восток Украины, боевые действия, Минские переговоры, международные средства урегулирования конфликтов, ООН, ОБСЕ.

Syrovyy O.V., Churayeva A.S. / MEANS OF INTERNATIONAL LEGAL SETTLEMENT OF ARMED CONFLICT IN THE EAST OF UKRAINE / Institute of management and law of the Zaporozhye national technical university; Energodarsky Junior Academy of Youth Sciences, Ukraine

The article deals with the concept and types of armed conflicts. Existence of different definitions of armed conflict types in the East of Ukraine is stated and own vision is given concerning the type of armed conflict in the East of Ukraine as such which comprises signs of both international and non-international armed conflicts that gives the opportunity to use all the possible means of international conflict solution.

Means of conflict solution in modern international law are investigated. It is defined that the main types of conflict solution in the East of Ukraine are negotiations and consultations which resulted in signing of a number of armistice agreements, assignment of arms, and improvement of the humanitarian situation in the East of Ukraine, and also good offices concerning the organization of the specified negotiations, investigation of the situation by observers of the Organization for safety and cooperation in Europe.

Existence of continuous violations of the developed arrangements defines the need of offers development concerning possible expansion and improvement of means of conflict settlement in the East of Ukraine. Among possible means of armed conflict solution in the East of Ukraine the following are defined: 1) attraction to participation in conflict settlement of all countries which signed the Budapest memorandum by which to Ukraine is guaranteed territorial safety and the sovereignty; 2) activation of the United Nations Security Council concerning making a decision on introduction of peacekeepers of the United Nations for cultivation of the conflict parties through differentiation and providing a ceasefire regime; 3) carrying out transparent elections on the territory of «Donetsk People's Republic» and «Luhansk People's Republic» under the Ukrainian laws or introduction of the international temporary administration of the United Nations.

Key words: armed conflict, East of Ukraine, military operations, Minsk negotiations, international means of conflict settlement, UN, OSCE.

У квітні 2014 року на території Донецької та Луганської областей України почалися бойові дії між збройними силами України і загонами повстанців-сепаратистів, в основному прихильників самопроголошених Донецької народної республіки (далі – ДНР) та Луганської Народної Республіки (далі – ЛНР). Збройний конфлікт на Сході України страшний не лише своєю штучністю, а й повним нівелюванням сепаратистами законів і звичаїв ведення війни, закріплених у міжнародному праві. За останніми даними ООН, близько 2,3 мільйона осіб вимушено залишили свої домівки у зоні конфлікту і виїхали або в інші регіони України, або за кордон. Унаслідок збройного протистояння на сході України загинули вже 7883 особи, ще 17610 були поранені [1, с. 3].

Враховуючи тривалість конфронтації на сході України та кількість жертв і збитків, яких вже зазнала наша країна, питання врегулювання збройного конфлікту на сході України стає особливо актуальним.

У своїх дослідженнях окремим проблемам міжнародно-правового врегулювання конфліктів приділяли увагу М.В. Буроменський, В.А. Василенко, В.Н. Денисов, Ю.М. Колосов, Д.Б. Левін, А. Фердросс та інші. Однак роботи вказаних науковців стосувалися переважно загально-теоретичних питань міжнародно-правового врегулювання і не охоплювали питань врегулювання збройного конфлікту, що триває в останні роки на сході України.

Метою дослідження є вивчення засобів врегулювання збройних конфліктів у міжнародному праві та вироблення рекомендацій щодо застосування означених засобів під час врегулювання збройного конфлікту на сході України.

Збройний конфлікт – це вкрай гостра форма вирішення протиріч, що являє собою відкрите озброєне зіткнення найчастіше на державному кордоні, пов'язане з його порушенням, обмеженням суверенітету тієї або іншої держави.

Збройні конфлікти поділяються на види за цілями, масштабами, місцем ведення бойових дій тощо. Найбільш поширеним є поділ збройних конфліктів на міжнародні та такі, що не мають міжнародного характеру, визначені у Женевських конвенціях від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни [2].

Збройний конфлікт на сході України Міжнародним комітетом Червоного Хреста спочатку визначався як «міжнародний збройний конфлікт», однак остаточно його визнано «неміжнародним збройним конфліктом». Водночас «Міжнародна амністія» розглядає події, що відбуваються на сході України, як міжнародний збройний конфлікт, в якому також бере участь Росія як своєю підтримкою повстанців, так і шляхом прямого військового втручання. За таких умов можливо визнати наявність в Україні ознак обох зазначених видів збройних конфліктів і, відповідно, можливість та необхідність застосування для вирішення цього конфлікту всього арсеналу міжнародних засобів врегулювання спорів.

Засоби, що застосовуються суб'єктами міжнародного права з метою врегулювання міжнародних суперечок відповідно до принципу мирного вирішення таких суперечок, визначені у ст. 33 Статуту ООН [3]. В якості основних засобів врегулювання названі переговори, обстеження, посередництво, примирення, арбітраж, судовий розгляд, звернення до регіональних органів або угод. Цей перелік не є вичерпним, оскільки міжнародному праву відомі й інші засоби: добрі послуги, консультації, комісії з вирішення спорів.

Відповідно до принципу мирного вирішення спорів, що належать до сучасного міжнародного права, сторони зобов'язані регулювати свої розбіжності виключно мирним шляхом за допомогою перерахованих вище або яких-небудь інших засобів за їхнім власним вибором. Принцип свободи вибору цих засобів вирішення конфліктів закріплений у ст.33 Статуту ООН і означає, що використання того чи іншого засобу має відбуватися за взаємною згодою і на основі вільного волевиявлення сторін.

Першочерговим заходом міжнародної спільноти щодо конфлікту на сході України стало розміщення спеціальної моніторингової місії міжнародних спостерігачів Організації з безпеки та співробітництва у Європі (далі – ОБСЄ), метою діяльності якої є сприяння на території України у співробітництві із суб'єктами міжнародної спільноти зниженню напруженості та забезпеченню миру, а також моніторинг ситуації [4].

Наступним важливим кроком дій щодо вирішення збройного конфлікту стало проведення переговорів у Мінську, рішення про проведення яких було прийнято за підсумками зустрічі президентів країн митної «трійки», України та високих представників Євросоюзу [5].

За результатами переговорів було підписано так званий «Мінський протокол» (також Мінська тристороння угода, Мінське перемир'я, Мінськ-1) – угоду про тимчасове перемир'я у збройному конфлікті на сході України, досягнута на переговорах у Мінську 5 вересня 2014 року [6].

У розробці та підписанні мирної угоди брали участь представник ОБСЄ посол Хайді Тайльявіні, другий Президент України Леонід Кучма, посол Росії в Україні Михайло Зурабов, представники самопроголошених ДНР Олександр Захарченко та ЛНР Ігор Плотницький.

Текст угоди не передбачає будь-якого визнання Донецької і Луганської «народних республік», а лише закріплює за підконтрольними проросійським бойовикам територіями двох областей «особливий статус» у складі України.

Робота контактної групи у Мінську була продовжена, і у ніч проти 20 вересня 2014 р. представниками України, а також невизнаних ДНР і ЛНР за посередництва представника Росії був укладений меморандум, який передбачав на виконання п. 1 Мінського Протоколу застосування інших заходів, покликаних закріпити домовленості про двостороннє припинення застосування зброї, серед яких відвід важкого озброєння (калібром понад 100 мм) на 15 км від лінії зіткнення сторін за станом на дату підписання меморандуму та формування тим самим зони безпеки, заборони на польоти бойової авіації і безпілотних літальних апаратів та встановлення мінно-вибухових загороджень у цій зоні безпеки [7].

Водночас бойовики продовжували щоденні обстріли позицій українських військових на різних ділянках фронту. Загальна кількість порушень режиму тимчасового припинення вогню з моменту підписання Мінських домовленостей наприкінці жовтня 2014 року перевищила дві тисячі, а на початку листопада наблизилось до 2400. Станом на 18 листопада 2014 року кількість обстрілів бойовиками українських позицій перевищила три тисячі.

Остаточний зрив «Мінських домовленостей» стався на тлі масштабного наступу проросійських бойовиків на Дебальцевський плацдарм. З моменту укладання угоди фактично над її виконанням працювала лише Українська сторона. Керівництво невизнаних Донецької та Луганської республік та їхні бойовики показали суцільний саботаж узятих на себе зобов'язань. Попри заборону бойових дій, значні території Луганської та Донецької області були під обстрілом бойовиків та окремих батальйонів Російської Федерації.

Через невиконання обов'язків Російською стороною відбулася друга Мінська угода, що включала в себе комплекс заходів з виконання Мінських угод, погоджених на саміті в Мінську 11–12 лютого 2015 року лідерами Німеччини, Франції, України та Росії і остаточно узгоджених та підписаних контактною групою, що складається з представників Росії, України, представників самопроголошених республік з метою деескалації збройного конфлікту на сході України [8].

Самі ж лідери Німеччини, Франції, України та Росії за результатами переговорів прийняли Декларацію на підтримку комплексу заходів з виконання мінських угод [9].

За результатами підписання зазначених документів Рада Безпеки ООН 17 лютого 2015 р. прийняла Резолюцію 2202 (2015) [10], якою було підтверджено Резолюцію Ради Безпеки ООН 2166 (2014) [11] та схвалені прийняті документи і закликано сторони продовжувати займатися цим питанням.

Отже, на сьогодні для вирішення конфлікту на сході України в основному застосовуються такі міжнародні засоби врегулювання, як переговори та консультації в рамках тристоронньої контактної групи між представниками України, Росії та «ЛНР» й «ДНР» за посередництва ОБСЄ у Мінську й, відповідно, добрі послуги Президента Білорусії щодо організації означених переговорів і консультацій, консультації та переговори на рівні високопоставлених представників Німеччини, Росії, України та Франції, які з боку лідерів Франції та Німеччини також можна вважати добрими послугами, обстеження ситуації на сході України спостерігачами ОБСЄ.

За результатами застосування зазначених засобів вирішення міжнародних спорів було підписано низку угод щодо перемир'я, відведення зброї та поліпшення гуманітарної ситуації на Донбасі. Однак зазначені угоди на сьогодні постійно порушуються, що визначає необхідність розширення та вдосконалення засобів міжнародного вирішення збройного конфлікту на сході України.

Щодо розширення засобів міжнародного врегулювання конфлікту на сході України нормативно Указом Президента від 02 березня 2015 р. № 116/2015 закріплено необхідність звернення до Організації Об'єднаних Націй та Європейського Союзу стосовно розгортання на території України міжнародної операції з підтримання миру та безпеки [12]. Однак можливість ООН прийняти рішення щодо введення миротворчого контингенту на сьогодні є малоімовірним через можливе застосування до такого рішення права вето Російської Федерації, яка порушила Будапештський меморандум про гарантії безпеки в Україні [13], відповідно до якого країни-постійні члени Ради Безпеки, ядерні держави (серед них – Російська Федерація, США, Велика Британія) зобов'язалися поважати територіальну цілісність, незалежність і суверенітет України. Тож рішення про проведення на території України миротворчої операції можливо прийняти лише за умов зняття або принаймні обмеження права вето п'яти ядерних держав у Раді Безпеки ООН у разі обговорення особливо тяжких міжнародних злочинів, таких як геноцид, злочини проти людяності, покарання за розв'язання агресивної війни, а також при розгляді резолюцій щодо випадків порушення країною-членом Ради Безпеки ООН міжнародного миру і безпеки тощо.

Серед інших можливих засобів вирішення збройного конфлікту на сході України вартими уваги вважасмо залучення до участі у врегулюванні конфлікту всіх зазначених вище країн-підписантів Будапештського меморандуму, якими Україні гарантовано територіальну безпеку та суверенітет. Крім того, відповідно до п.6 Будапештського меморандуму, країни-підписанти зобов'язані проводити консультації у разі виникнення ситуації, пов'язаної з виконанням їхніх зобов'язань. Як зазначає посол Об'єднаного

Королівства Великобританії та Північної Ірландії в Україні Джудит Гоф, Росія ігнорує такі консультації і зустрічі країн-підписантів Будапештського меморандуму [14].

На жаль, і сам Будапештський меморандум передбачає лише зобов'язання сторін дотримуватися суверенітету та територіальної цілісності України, проте серед них відсутній обов'язок вживати заходи щодо відновлення територіальної цілісності та суверенітету України. Для цього вони звертаються до Ради безпеки ООН, яка також виявляється безсилою у вирішенні українського питання через застосування права вето Російською Федерацією.

За таких умов експерти в галузі безпеки схиляються до думки, згідно з якою Будапештський меморандум необхідною трансформувати в юридично обов'язковий договір із чітким механізмом реалізації його положень, бо він виявився нездатним гарантувати територіальну цілісність та безпеку України. Це завдання могло би бути імplementовано на двосторонній основі шляхом укладення угод про гарантії безпеки на кшталт договорів, підписаних між США й такими державами, як Ізраїль, Корея та Японія. Зокрема, Україна могла б юридично закріпити ці домовленості з державами – гарантами своєї безпеки за Будапештським меморандумом (США, Великою Британією, Францією та Китаєм) як у багатосторонньому форматі, так і окремо, на двосторонньому рівні. До такого договору можна було б внести положення щодо різноманітних технічних питань, пов'язаних із безпекою; механізму гарантування безпосередньо безпеки України, а також глобальної та європейської систем безпеки [15].

Крім того, важливим чинником врегулювання конфлікту на сході України може стати проведення прозорих легітимних виборів на території «ДНР» та «ЛНР» за українськими законами, під наглядом міжнародних спостерігачів, що дасть можливість непідконтрольним Україні територіям отримати легітимних керівників та розпочати процес прямого діалогу з керівництвом України щодо врегулювання ситуації на сході України, а у разі зриву виборів або їх невизнання порушення питання перед ООН щодо введення міжнародної тимчасової адміністрації ООН.

Отже, з вищезазначеного випливає, що для ефективного врегулювання збройного конфлікту на сході України потрібно продовжувати застосовувати наявні засоби міжнародного врегулювання зазначеного конфлікту, такі як робота спостерігачів ОБСЄ, зустрічі тристоронньої контактної групи у Мінську та консультації і переговори на рівні високопоставлених представників Німеччини, Росії, України та Франції.

Крім того, слід активніше використовувати можливість ООН щодо забезпечення вирішення конфлікту на сході України, а також домогтися реформи ООН щодо застосування права вето постійними представниками Ради безпеки ООН. По можливості залучити до процесу вирішення зазначеного конфлікту всіх країн-підписантів Будапештського меморандуму та порушити обговорення питання щодо трансформації цього меморандуму в юридично обов'язковий договір із чітким механізмом реалізації його положень щодо гарантування територіальної цілісності та суверенітету України. Саме цим питанням слід приділити увагу у подальших дослідженнях.

ЛІТЕРАТУРА

1. Report on the human rights situation in Ukraine 16 May to 15 August 2015 [Electronic resource] / Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights. – Access mode: <http://www.ohchr.org/Documents/Countries/UA/11thOHCHRreportUkraine.pdf>
2. Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни : Указ Президії Верховної Ради Української РСР від 3 липня 1954 року // Відомості Верховної Ради. – 1954. – №5. – Ст. 114
3. Устав Організації Об'єднаних Націй и Устав Международного Суда от 26.06.1945 [Электронный ресурс] / Организация Объединённых Наций. – Режим доступа : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_010
4. О размещении специальной мониторинговой миссии ОБСЕ в Украине : Решение Постоянного Совета ОБСЕ от 21 марта 2014 г. № 1117 [Электронный ресурс] / ОБСЕ. – Режим доступа : <http://www.osce.org/ru/pc/117108>
5. Заявление Президента Республики Беларусь Александра Лукашенко для СМИ по итогам встречи президентов стран таможенной «тройки», Украины и высоких представителей Евросоюза [Электронный ресурс] / Президент Республики Беларусь. – Режим доступа : http://president.gov.by/ru/news_ru/view/zajavlenie-prezident-respubliki-belarus-aleksandr-lukashenko-dlja-smi-po-itogam-vstrechi-prezidentov-stran-9628/

6. Протокол по итогам консультаций Трёхсторонней контактной группы относительно совместных шагов, направленных на имплементацию Мирного плана Президента Украины П. Порошенко и инициатив Президента России В. Путина [Электронный ресурс] / ОБСЕ. – Режим доступа : <http://www.osce.org/ru/home/123258>

7. Меморандум об исполнении положений Протокола по итогам консультаций Трёхсторонней контактной группы относительно шагов, направленных на имплементацию Мирного плана Президента Украины П. Порошенко и инициатив Президента России В. Путина от 19 сентября 2014г. [Электронный ресурс] / ОБСЕ. – Режим доступа : <http://www.osce.org/ru/home/123807>

8. Комплекс мер по выполнению Минских соглашений, согласованный Трёхсторонней контактной группой на саммите в Минске 12 февраля 2015 г. [Электронный ресурс] / ОБСЕ. – Режим доступа : <http://www.osce.org/ru/cio/140221>

9. Декларация Президента Российской Федерации, Президента Украины, Президента Французской Республики и Канцлера Федеративной Республики Германия о выполнении Комплекса заходов з імплементації Мінських домовленостей, схваленого у Мінську 12 лютого 2015 року [Электронный ресурс] / Президенти Російської Федерації, України, Французької Республіки, Канцлер Федеративної Республіки Німеччина. – Режим доступа : <http://www.president.gov.ua/news/deklaraciya-prezidenta-rosijskoji-federaciyi-prezidenta-ukra-34695>

10. Резолюция 2202 (2015), принятая Советом Безопасности на его 7384-м заседании 17 февраля 2015 года [Электронный ресурс] / Совет безопасности ООН. – Режим доступа : [daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N15/043/74/PDF/N1504374.pdf](https://access-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N15/043/74/PDF/N1504374.pdf)

11. Резолюция 2166 (2014), принятая Советом Безопасности на его 7221-м заседании 21 июля 2014 года [Электронный ресурс] / Совет безопасности ООН. – Режим доступа : [daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N14/477/31/PDF/N1447731.pdf](https://access-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N14/477/31/PDF/N1447731.pdf)

12. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 18 лютого 2015 року «Про звернення до Організації Об'єднаних Націй та Європейського Союзу стосовно розгортання на території України міжнародної операції з підтримання миру та безпеки» : Указ Президента України від 02.03.2015 №116/2015 / Президент України // Урядовий кур'єр. – 2015. – № 39.

13. Меморандум про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року / Україна, РФ, Велика Британія, США // Голос України. – 2014. – № 39, (Спецвипуск). – від 01 березня

14. Посол Великобритании пожаловалась, что Россия игнорирует Будапештский меморандум [Электронный ресурс] // Украинская правда. – Режим доступа : <http://www.pravda.com.ua/rus/news/2015/10/3/7083498>

15. Святун, О. Будапештський меморандум та його співвідношення з Договором про нерозповсюдження ядерної зброї [Електронний ресурс] / Олена Святун, Олексій Святун // Віче : Журнал Верховної Ради України. – 2014. – № 20. – Режим доступа : <http://www.viche.info/journal/4405/>

УДК 341.232.2:343.57

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО ЯК ЗАСІБ ВПЛИВУ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ НА ПОВЕДІНКУ ДЕРЖАВИ ТА ІНДИВІДА

Столярський О.В.,
к.ю.н., доцент, доцент кафедри міжнародного права
Львівський національний університет імені Івана Франка

У статті досліджуються особливості міжнародного права як засобу впливу глобалізації на поведінку держави та індивіда. Аналізуються доктринальні підходи щодо специфіки взаємодії міжнародного та національного права в умовах глобалізації. Розмежовуються подібні поняття між собою.

Ключові слова: міжнародне право, національне право, глобалізація, держава, індивід.

Столярский О.В. / МЕЖДУНАРОДНОЕ ПРАВО КАК СРЕДСТВО ВОЗДЕЙСТВИЯ ГЛОБАЛИЗАЦИИ НА ПОВЕДЕНИЕ ГОСУДАРСТВА И ИНДИВИДА / Львовский национальный университет им. И. Франко, Украина

В статье исследуются особенности международного права как средства влияния глобализации на поведение государства и индивида. Анализируются доктринальные подходы относительно специфики взаимодействия международного и национального права в условиях глобализации. Разграничиваются подобные понятия между собой.

Ключевые слова: международное право, национальное право, глобализация, государство, индивид.

Stolyarskiy O.V. / INTERNATIONAL LAW AS A MEANS OF IMPACT OF GLOBALIZATION ON THE CONDUCT OF THE STATE AND THE INDIVIDUAL / Lviv national University named I. Franko, Ukraine

The article examines the features of international law as a means of influence of globalization on the conduct of the state and the individual. Analyzes the doctrinal approaches to the specific interaction of international and national law in the context of globalization. Distinguishing between similar concepts together.

Legal practice in the age of globalization is indicative and shows that the harmonization of current international and domestic, national law in full measure. Only possible gradually to replace national law with international. So, global network patterns operate between unrelated with each other or is fundamentally different legal fields, allows them to operate almost outside the framework of national legislation. However, modern international law is oriented only on the subjects of globalism. So, having escaped from the sphere of domestic regulation, the network organization thus leaving the sphere of law as such and pass into the sphere of «might makes right».

With the phenomenon of globalization attribute the emergence of supranational regulatory areas, which are outside national jurisdiction and territorial sovereignty of the state.

As a result of globalization processes formed a fundamentally new structural legal education, which due to the lack of their direct connection with state sovereignty and national jurisdiction, as well as the lack of direct connection with the negotiation mechanisms of a sovereign state, can't find their place neither in the national nor in the international legal systems. In the law implementing the construction type «General world property» and «common heritage of mankind», by which the globalists hope to prepare the mass consciousness to the seizure of national assets in favor of the global oligarchy.

Analyzing all these processes, it is necessary to pay attention to emerging globalization of legal neoplasm, understood in their structural features and understand their legal nature. In the same respect, a particular interest is actively developing humanitarian law, information, and regional law, in particular, the law of the European Union. The more essential characteristics of international legal sectors, the more senseless to speak of their national legal systems. Of great interest is the study of the legal nature of transnational justice, which is largely the result of appreciation of the need for institutional protection of the effective functioning of the new legal reality.

One of the regularities of law development in a globalizing world is the deepening of interaction of international and domestic law. Modern researchers confirm the idea that under globalization the concept of objective boundaries of international law should belong to the past. Today it creates rights and obligations not only for States but directly for individuals and legal entities acting in the field nutria. In many countries international law is recognized as an integral part of the national legal system.

Key words: international law, domestic law, globalization, state, individual.